

OTEC BEDŘICH HORÁK

S čerty nejsou žerty a s ďáblem už vůbec ne

Jistě jste měli rádi, nebo ještě máte, pohádky. Tam často vystupují čerti. Někteří jsou přihlouplí, popletou nebo úplně zkazí svůj úkol, a tak nastupují čerti vyšší kategorie, inteligentnější i hrozivější. Někdy jsou čerti líčení jako přátelští a dobráctí k lidem. Ale biblický ďábel, ďábel podle křesťanské víry, je mnohem inteligentnější a podlejší než pohádkoví čerti. I když i on na sebe bere podobu anděla světla (srov. 2Kor 11,14), což právě může člověka velmi zmást.

Ježíš se setkal s ďáblem tváří v tvář před začátkem svého veřejného působení, když odešel na poušť a tam se čtyřicet dní a nocí postil. Poušť je místo nehostinné, kde člověk nemá přirozené zajištění živobytí, ale také místo, které bylo považováno za sídlo démonů. Číslovka 40 znamená čas určený Bohem, který je součástí jeho plánu spásy. Je to také doba přípravy a zároveň doba zkoušek. Ježíš se připravuje na své hlásání Božího království a spásné činy, které ho budou doprovázet, a hlavně na vyvrcholení svého poslání, které bude spočívat v jeho ukřižování, ale také vzkříšení. Je zde nápadná podobnost s tím, že Izraelité také čtyřicet, tentokrát let, putovali pouští, než došli do zaslíbené země. Ježíš se připravuje tím, že se postí, tedy nic nejí – ukazuje jako člověk, že je možné se odpoutat od přirozených potřeb, které se mohou přerůst v požitkovost, zálibu v určitém jídle. Ukazuje také, že tím odpoutáním může člověk získat plnější vědomí Božích darů, Boží blízkosti, které jsou mnohem důležitější než pokrm sám, který ostatně také pochází od Boha. A v tomto spočívá to první pokušení ďábla, který nejenomže ho nechce odvést z pouště, aby ukončil půst a někde v civilizaci se najedl, ale potvrzuje to, co slyšel před krátkou dobou z nebe při křtu v Jordánu, že je totiž Božím milovaným Synem, ve kterém má Otec zalíbení (srov. Lk 3, 22) – o ďáblu se říká, že je Boží opice, tzn. napodobuje Boha, aby vzbudil zdání věrohodnosti. Z textu Písma nevíme, jestli ho Ježíš vidí, ale spíš bychom řekli, že jeho přítomnost silně vnímá – hlavně slyší, že jako Boží Syn má moc udě-

lat si z kamení chléb, aby se najedl – vždyť přece nikomu neublíží a sám zažene hlad. Ježíš mu ale příkře odpovídá Božím slovem, které použil Mojžíš na konci putování k zaslíbené zemi: „Je psáno: Člověk nebude živ jenom chlebem, ale každým slovem Božím“ (Dt 8, 3).

Ďábel zaútočí podruhé, tentokrát vyvede Ježíše „vzhůru“, což odpovídá ve stejném příběhu v Matoušově podání vysoké hoře (Matouš uvádí také, na rozdíl od Lukáše, toto pokušení až jako třetí). Lukáš si je vědom, že z žádné hory, třeba sebevyšší, není možné přehlédnout celý svět. A to je právě to další pokušení: ďábel Je-

žíše možná nese do nebeských výšin, odkud mu v každém případě ukazuje „všechna království země“. Vydává se za jejich vlastníka a slibuje je dát Ježíši pod podmínkou, že se mu bude klanět. Ježíš ovšem opět odpovídá citátem z 5. knihy Mojžíšovy (Dt 6, 13), že klanění náleží pouze Bohu, a tím zásadně ďábelské pokušení odmítne.

Do třetice všeho dobrého? Ďábel pokouší potřeť, tentokrát tak, že zavede Ježíše do Jeruzaléma, na „vrcholek“ chrámu, a přesvědčuje Ježíše, aby se vrhl dolů, že přece Bůh „andělům svým dá o tobě příkaz, aby tě ochránili“ (Žl 91, 11 – ďábel také dokonce používá ke svým přesvědčovacím účelům Písmo – podívejme na tu opici!). Chce tak přivést Ježíše k tomu, aby předvedl před množstvím lidí velkolepou sou, po které by ho obdivovali. I nyní to dobře dopadne, protože Ježíš se mu rázně postaví se slovy Písma, že člověk nemá pokoušet Boha, „aby se mu dobře vedlo“ (Dt 6, 16.18).

Ďábel po neúspěšných pokusech Ježíše opouští, ale jen „do dané chvíle“, jak má ve svém textu jen evangelista Lukáš. Ne náhodou ho opouští v Jeruzalémě, protože právě tam se vrátí, aby dovršil zuřivě svou marnou snahu. Vstoupí do apoštola Jidáše (Lk 22, 3), aby ho zradil. Když se Ježíš krví potí v Getsemanech, vede Ježíše k tomu, aby prosil Otce, aby ho zbavil utrpení a smrti, ale vzápětí Ježíš přemáhá toto pokušení tím, že říká: „ne má, nýbrž tvá vůle se staň“ (Lk 22, 42). Dověšením pokušení ďábla je hlas jeho nepřátel, kteří říkají: „Jsi-li Mesiáš, židovský král, zachraň sám sebe“. Nejprve slyší tuto větu od členů velerady (23, 35), pak od vojáků (23, 37) a pak i kousek od sebe od zločince, který visí na kříži kousek od něho (23, 39). Vidíme, že ďábel působí i skrze jiné lidi. Ježíš odolal i těmto silným útokům, a tak dovršil dílo naší záchrany. Proto smíme – a je to naše největší a hlavní opora – obracet se o pomoc k Ježíši, být v jeho blízkosti, když bude ďábel útočit na nás.

Foto: Philippe Plet, freepress - wikipedia.org; luckybusiness - Adobe stock

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

Je čas VYSTŘELIT

Nezvládne to! Byla to děsná honička, musí být úplně out. Tak dělej, zamiř a vypal! Už míří... No tak, na co čekáš? Stačí pět ran a budeš za vodou. Prostě to tam naper a nepřemýšlej. Ted' už měl vypálit, místo toho kouká, co se děje okolo, a navíc něco říká do vysílačky... Tak to už je v háji!

„Takhle ty píšeš anglickou esej?“ vyruší mě v nejnapínavějším okamžiku mámin vyčítavý hlas. Rychle shazuju okno s přenosem světového poháru v biatlonu do lišty. Jenže ouha – jen uvolní místo oknu pod ním s rozehranou hru na FB.

„Pěkné učení, a tos mi slíbil, že po tom pololetním debaklu začneš makat. Vidíš ho?“ obrací se na tátu, který se zjevil ve dveřích pokoje jako povoláná posila, aby mě s mámou udlali vyčít-

kami. „Místo učení čumí na lyže, kdyby aspoň vytřel schody, když už kašle na školu,“ povzdechne si máma našťavaně a uvolňuje pozice tátovi, aby mě definitivně dostal na lopatky.

„Jak jim to jde?“ sedá si na postel a ukáže bradou k monitoru. Asi se neptá na stavy dobytých území v mé rozehrané strategii, a tak otevírá televizní okno: „Docela dobrý, ale přijde mi, že místo aby hned vystřelili, dlouho čekají a ztrácejí cenné vteřiny.“ „Co bys dělal ty na jejich místě?“ ptá se táta místo nadávání. „No, s mojí fyzikou asi nejspíš trenéra,“ snažím se být vtipalek, „a řekl bych jim, ať se ničím nerozptylují. Prostě ať si vyberou nejlepší pozici na střelnici, zkoncentrujou se, nečumí nikam jinam než na cíl, zamiří a prostě vystřelí. Jo a v tu chvíli bych jim rozhodně nic neříkal do vysílačky, to je musí děsně rušit a zdržovat...“ vysvětluju nadšeně svou geniální trenérskou taktiku, když přes dolní roh obrazu vyskočí okno messengeru: „Viděls to? To byla bomba, jak to tam pokropil!“

Táta se ušklíbne: „Tak víš co? Koukej se ničím nerozptylovat, vyber si nejdůležitější úkol, co máš na pondělí mít, zaměř se na něj, nečum nikam jinam a konečně už to rozstřel. Ono se to hezky kecá, ale sám jsi za celé dopoledne nedal ještě ani jeden bod. Až to zvládneš, dej si další kolečka s dalšími úkoly a jako poslední finální okruh můžeš svou soustředěnost pokropit ty schody!“ zvedá se k odchodu. „Jo, a hlavně si vypni tu vysílačku, to tě musí fakt děsně rušit a zdržovat,“ ukáže na pravý dolní roh obrazovky a vítězně odchází.

Byla to krutá porážka, ale musím uznat, že táta má pravdu. Kdybych si pokaždé vybral jednu věc, zaměřil se jen na ni, ničím jiným se nerozptyloval a co nejdříve ji rozstřelil, asi by to výzvo vypadalo vážně líp. A třeba by mi pak zbyl i čas si jít konečně zaběhat, abych něco udělal s tou ubohou fyzikou. Ať žije má skvělá biatlonová taktika v životě ubohého studenta!

Foto: Ivan Kmit, Roman Sakho - Adobe stock

Náš pan farář kázal o tom, že každý má být u sebe doma misionářem. Jak to mám udělat?
Dan, 11 let

Nejdříve si vysvětleme původ slova „misie“. Vzniklo z latinského „mittere“, což znamená „poslat, posílat“. Misionář je tedy člověk, který byl poslán dělit se s ostatními o svou radost z víry. A právě o tu radost tady jde.

Když jsem já sám radostný, že mám vztah s Bohem, pak je to na mém životě vidět. Kamarádi se mohou zajímat, proč mám radost, proč nejsem zatrpklý, proč mám rád druhé lidi, přestože oni mě moc rádi mít nemusí. Když jim odpovím, z čeho pramení moje radost, tak je mohu inspirovat k tomu, aby byli také takoví. Nejde však jen o slova. Vždy je důležitější to, co děláme – jak se chováme ve své rodině, ke svým blízkým, ke spolužákům či kamarádům a celkově ke svému okolí. Především naše skutky vypovídají o našem vztahu k Bohu, k náboženství, ke světu. Sice můžeme druhým říkat, že je máme rádi, že si jich vážíme, ale pokud se na ně budeme mračit nebo jim odmítneme pomoc v nouzi, tak nebudeme dobrými zvěstovateli radostné zvěsti – evangelia.

Ježíš Kristus nám sdělil dvě příkázání, která jsou však pro náš život pěkným oríškem: 1. Milujte Boha a 2. Milujte se navzájem. Není jednoduché milovat protivného člověka, ale Pán Ježíš nám neřekl, že to bude snadné.

Každý z nás křesťanů může být misionářem svým životem ve svém okolí – úplně každému, s kým se potkám, můžu zvěst evangelia předat tím, že se mu bude líbit, jak jsem radostný z Boží přítomnosti a jak mi to pomáhá v mém životě. Naše misijní zápalky mají heslo: „Zapalme svá srdce pro misie,“ nejdřív musí hořet naše vlastní srdce, aby mohlo fungovat jako ta hořící sirka, od níž se zapalují další a další.

**RADOSTNÉ SRDCE
přeje za Papežská misijní díla Leoš Halbrštát**